

B. Jensen: Naar jeg har forlangt Ordet, er det for at gøre nogle Bemærkninger til Forslaget om Redjøttelse af en Landbokommission og særlig den Del af Forslaget, som gaar ud paa at give Kommissionen Ret til at gøre Indstilling om midlertidige Foranstaltninger til Opnaaelse af det paatænkte Djemed. Men inden jeg kommer med disse Bemærkninger, vil jeg tillade mig at gøre et Par enkelte Bemærkninger om det andet af de to foreliggende Forslag, det om Indskrænkning i Afdgangen til at nedlægge Husmandslodder. Det ærede Medlem fra Middelfart (Vohmann) var mod dette Forslag; jeg tror, det ærede Medlem saa for stærkt paa den Side af Sagen, som vedkommer disse Lodders Ejeres Interesser; man kan lige saa godt sige, at man ved Gennemførelsen af dette Forslag lægger Baand paa de større Landejendomsbesiddere, som mulig vilde købe den Slags Lodder, og derved forhindrer dem i at gaa i Bejen for dem, som staa uden for en saadan Ejendom, men som kunde ønske at blive Ejere af en saadan. Det er i det hele taget vanstelig at skrive Love, der gribe saa langt ind i Samskudsforholdene som det nævnte Lovforslag, hvis det gennemføres til Lov, uden i mindste Maade at lægge Baand paa adskillige, som man helst vil være fri for at lægge Baand paa. Den Gang man skrev Helligdagsloven for et Par Aar siden for at frigøre adskillige, som ønskede at blive fri for Tvang, saa kunde denne Lov ikke gennemføres, uden at der derved blev lagt Baand paa adskillige, som netop helst vilde være fri for dette Baand. Det har givet sig tilkende for nylig her i Salen, idet der fremkom Forslag om at saa nogle af disse Baand løste, og jeg skal i Forbigaaende bemærke, at jeg vilde ønske det for urigtigt, hvis man nu paany løste disse Baand. Med Hensyn til Spørgsmaalet om flere Husløbber bemærkede det ærede Medlem fra Ribe, at ovre i Sylland var der ikke Trang til flere saadanne Lodder, og at der derimod var saa mange, at han var i Stand til at tilfredsstille mange Købere ved at falbyde saadanne Lodder; han er nemlig Repræsentant for Husmandskreditforeningen. Jeg tror, det ligger for en stor Del i, at disse smaa Ejendomme i Husmandskreditforeningen gennemgaaende ere takserede for højt, saa at der er sat for store Laan i disse Ejendomme, og nu har man omsider opdaget, at man ikke kan svare disse høje Rentter, og at man derfor helst vilde afmed disse Lodder, og at Kreditforeningen vil være billig til for de Lodders Vedkommende, som den har overtaget, at afhænde

dem blot med en lille Udbetaling og i adskillige Tilfælde, blot naar den kan slippe for Tab ved disse Ejendomme; men derfor er det ikke sagt, at det er gennemgaaende over hele Landet; for mit Vedkommende tror jeg ikke, at det forholder sig saaledes gennemgaaende over hele Landet. Det ærede Medlem kom for Resten med en anden Bemærkning — jeg vilde ikke have draget den frem, da jeg troede, at det ærede Medlem ikke var til Stede her i Salen, men nu vil jeg tillade mig at drage det frem. Han nævnte, at det var gavnligt, at Levedsmidlerne vare dyre, og at han havde hørt Husmand sige, at de hellere saa, at en Td. Rug kostede 8 Rdl. end 4 Rdl. For mig staa det nu saadan, at hvis vi virkelig her i Rigsdagen gif den Vej at søge at fordyre Levedsmidlerne for Arbejderne her i Landet, saa vilde der rejse sig en stærk Uvilje mod Rigsdagen fra Arbejdernes Side, og jeg mener en berettiget Uvilje, for jeg de-ler ingenlunde det Syn, at det var godt, om Levedsmidlerne vare dyre. En anden Sag var det, om vi en Gang kunde naa dertil, som der saa tit er peget paa ogsaa her i Rigsdagen, at Levedsmidlerne kunne blive saa billige som muligt for dem, der skulle købe og saa dyre som muligt for dem, der skulle sælge . . . (Munterhed). Ja, de ærede Medlemmer skulle ikke le for tidligt, for der kommer en Bemærkning endnu — det vil sige at saa saa mange som muligt sat ud af Spillet af de overflødige Mellemhandlere, dem, der fordyre Levedsmidlerne i alt for høj Grad for dem, der skulle købe, og derved gøre Livet dyrt for dem uden alligevel at gavne dem, der skulle sælge. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Kredts (Hørdum) nævned, at dersom en Mand vilde udbandre af Landet, en Mand, der var Ejere af en lille Huslod, som her er Tale om, at hvis han saa ikke var i Stand til at kunne sælge denne Lod, til hvem han vilde, saa var det Uret mod denne Mand. Det forekommer ogsaa mig, at det ærede Medlem der ligesom det ærede Medlem for Middelfart (Vohmann) saa for stærkt paa Sælgerens Interesse; thi hvorfor skulle vi tage særligt Hensyn til de Folt, der tænke paa at udbandre, naar der herhjemme i i vort Fædreland staa saa mange Arbejdere, som vi ogsaa bør tage Hensyn til, og som gerne vilde være Købere til saadanne Lodder, men som mulig vilde være afstaaarne deraf, hvis det er belejligt og let for de større Landejendomsbesiddere at gaa dem i Forløbet og købe disse Lodder. Jeg nævned, at jeg vilde særlig tale om den Del af Forslaget om Red-